

Si bé l'aproximació al Kant històric és prou certa, Bermúdez no acaba de situar les diferències reals entre tots dos autors, que es poden veure prou clarament en les dues interrogacions rectores del seu pensament. Mentre Kant acaba preguntant-se sobre "què és l'home?", la pregunta foucaultiana -d'intencions diferents- acaba sent "qui sóc jo?". Igualment, Bermúdez identifica Foucault com a filòsof il·lustrat radical basant-se en l'aplicació foucaultiana de la genealogia del poder nietzscheana a la nostra societat. Postura defensable, sens dubte, però que hauria d'haver-se acompanyat amb una argumentació que expliqués -i no és gens fàcil, però enormement oportú- si es pot considerar també Nietzsche un filòsof il·lustrat, o fins i tot modern en el sentit kantianista del terme. Són aquests dos aspectes uns buits que l'autor, de ben segur, podrà reconsiderar en pròximes reedicions d'un volum que les mereix.

L'ESTAT DE LA CULTURA

Sigui com sigui, els primers passos són sempre benvinguts, i més encara quan l'anàlisi foucaultiana del present històric apareix tan oportuna en un entorn com és el nostre, en el qual tots els savis preconitzen la mort de la cultura del país amb una pobresa d'idees cada cop més flonja (a banda d'apocalíptica i sectària) i una anàlisi dels problemes reals de la cultura propis d'infants de primària. Sembla prou evident que als revolucionaris catalans -metafísics que han

Mentre Immanuel Kant acaba preguntant-se sobre "què és l'home?", la pregunta foucaultiana -d'intencions diferents- acaba sent "qui sóc jo?"

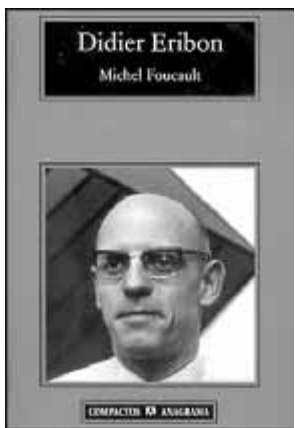
superat el mateix Proust, amants de l'alta cultura, doctorats en tòfona, assassins de ressenyistes, i, per descomptat, els *imparables* d'Eliot Ness- no els aniria malament tastar una mica de Foucault per a retocar el seu confús ideari en perpètua *recherche du temps perdu*. Tot i això, davant d'aquesta intel·lectualitat assedegada de *càtedres* i *avantguardes*, la microfísica del poder esdevé gairebé innecessària.

Michel Foucault, *Foucault vist per Foucault*. Traducció de J.A. Bermúdez. BROMERA. Alzira, 2003.

J.A. Bermúdez, *Foucault, un il·lustrat radical?* PUBLICACIONS DE LA UNIVERSITAT DE VALÈNCIA. València, 2003.

Militant i professor del Collège de France

Paral·lelament a les edicions sobre Foucault que ha editat J.A. Bermúdez i de l'assaig d'Anna Quintanas a Pòrtic, cal assenyalar també la reedició dins de la col·lecció de butxaca d'Anagrama de la biografia intel·lectual sobre Michel Foucault de Didier

Eribon, una investigació que ens permet reconstruir l'obra i la vida d'un dels polemistes i renovadors del pensament contemporani, un escriptor de raça que va voler sortir al carrer a intervenir en el que passava i que sovint se'l va veure liderant manifestacions posteriors al Maig francès, al costat de Sartre, Jean Genet, Gilles Deleuze, Alain Jaubert, entre d'altres. A favor dels emigrants, en contra del racisme o de la intransigència soviètica, recolzant les campanyes contra els condemnats a mort a l'Espanya del 1975, Foucault va saber integrar la reflexió teòrica amb la praxi i no esdevenir una figura de cotó a l'estil dels tertulians actuals. Eribon recupera materials periodístics i universitaris, interroga amics, companys i deixebles i ens ofereix punts desconeguts d'un filòsof que va marcar diferents generacions culturals europees. L'assaig ha estat qualificat com una biografia col·lectiva, una radiografia de la vida intel·lectual francesa dels darrers cinquanta anys. Eribon utilitza unes paraules del mateix Foucault sobre Binswanger per definir el seu treball: "Les formes originals de pensament s'introdueixen per elles soles: la seva història constitueix l'única forma d'exegesi que pot suportar, i el seu destí l'única forma de crítica". (D. Castillo)

L'APARADOR

Jack London. *Ullal Blanc*. Traducció de Carme Juncadella. LA MAGRANA. Barcelona, 2003.

Reedició d'aquest clàssic de la literatura d'aventures. Jack London (pseudònim de John Griffith, San Francisco, 1876 - Glen Ellen, 1916) tenia 20 anys quan va viure a Alaska durant l'època de la febre d'or. Aquesta obra ens mostra aquells anys.

Jean-Joël Duhot, *Epicteto y la sabiduría estoica*. Traducció de Jordi Quingles. José J. DE OLANETA, EDITOR. Palma, 2003.

La figura d'Epictet, l'esclau que es va convertir en un dels filòsofs més importants del seu temps, forma, al costat de Sèneca i Marc Aureli, el nucli de l'estoïcisme, que va influir en el judaisme i el cristianisme.

Rubèn Doll-Petit, *Els "catalans de Gènova": història de l'èxode i l'adhesió d'una classe dirigent en temps de guerra*. PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT. Barcelona, 2003.

En aquesta obra s'estudia la precipitada fugida de milers de catalans a l'estranger com a conseqüència del procés revolucionari iniciat a Catalunya a partir del 19 de juliol del 1936.

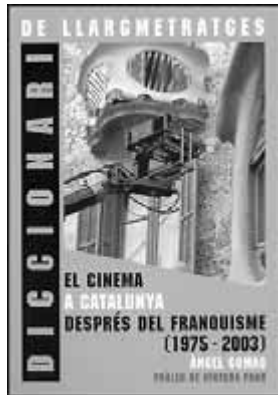
Jean Serra, *Convocat silenci*. TRES I QUATRE. València, 2003.

Obra de prosa poètica que va guanyar el premi Vicent Andrés Estellés dels últims premis Octubre. Gairebé 50 poemes que ens parlen de temes diversos, com ara els records, l'amor, la memòria i un homenatge a Walter Benjamin, a més d'analitzar el procés creatiu.

Brigitte Dumortier, *Atles de les religions*. Traducció de M. Llopis i C. Villar. PÒRTIC. Barcelona, 2003.

Assaig dividit en quatre blocs (*Panorama de les religions al món*, *Geografies religioses complexes*, *Territori, religió i política* i *Bases tradicionals i pràctiques noves*) que ens mostra de manera gràfica les creences religioses, en què consisteixen i on es practiquen.

Àngel Comas, *Diccionari de llargmetratges*. COSSETÀNIA. Valls, 2003.

Amb el subtítol *El cinema a Catalunya després del franquisme (1975-2003)* i un pròleg de Ventura Pons, Comas recull informació dels 795 llargmetratges (a càrrec de 400 directors, catalans o no) que s'han fet a Catalunya entre el 25 de novembre del 1975 i l'1 d'octubre del 2003.

Ira Levin, *Trampa mortal*. BROMERA. Alzira, 2003.

Amb introducció i notes de Josep Rosselló i presentació a càrrec de Josep M. Benet i Jornet, aquesta obra de Levin (Nova York, 1929) és una comèdia d'assassins en dos actes i un únic espai, i un dels èxits teatrals de l'autor que han estat duts al cinema, com ara *La llavor del diable* i *Els nens del Brasil*.

Paton Soler i Joan Urgell, *L'enuig de Sant Fèlix*. VILATANA. Vilafranca del Penedès, 2003.

Miqueló va néixer el dia de Santa Cecília, que és la patrona dels músics, i, potser per algun embruix, sempre que aquest noi volia dir alguna cosa ho feia cantant. Això ens ho expliquen Paton Soler amb cançons i Joan Urgell amb il·lustracions.

Diversos autors, *Miscel·lània Joan Veny/3*. PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT. Barcelona, 2003.

Tercer volum dedicat a Joan Veny de la col·lecció *Estudis de la Llengua i Literatura Catalanes*, escrit per Montserrat Alegre, Germà Colón, Joaquim Anyó, Lurdes Estruch, Ferran Carbó, Joaquim Martí, Montserrat Vilà i Kálmán Faluba, entre d'altres.